

Гръблю бързо се изкачилъ на върха, откъсналъ ябълката, турилъ я на единъ златенъ листъ, бързо слѣзалъ на земята и я подалъ на царицата.

— Благодаря ти, добрий чловѣче! мило каза ла царицата. „Съ какво да ти отплатя за тая голѣма услуга?“

— Нищо не искамъ. Азъ и така съмъ много доволенъ: сега мога да си отида, нѣма какво да пазя повече.

При тѣзи думи малкиятъ човѣкъ изчезналъ. Царицата погледнала ябълката: тя била много хубава, ароматна. Доискало ѝ се да я изяде.

— „Най-много желая да имамъ дъщеря!“ помислила царицата и почнала да яде чудната ябълка.

II.

Тъкмо слѣдъ една година царицата родила дъщеря. Голѣма радостъ била за всички въ двореца. Веднага извѣстили на всичкитѣ жители за ражданieto на царкинята: радвали се всички, флагове и вѣнци отъ цвѣтя украсявали домоветѣ на бѣдни и богати.

Слѣдъ една недѣля назначили кръщението. Въ онова врѣме имали обичай да канятъ цѣлия народъ, а за кръстници — всичкитѣ добри вълшебници.

Между народа ходили на бѣли коне десетъ придворни, облечени въ къдифяни дрехи, обшити съ злато и коприна; шапкитѣ имъ били съ бѣли пера, а въ ржцѣтѣ си държели златни тръби.

Ходили тѣ по градскитѣ площади и трѣбили съ тръбитѣ си. На тълпи народътъ се събиралъ, да чуе какво ще кажатъ.

А тѣ говорили:

„На нашия славенъ царъ се роди дъщеря. Въ други день ще бжде кръщението, и нашитѣ добри царъ и царица ви канятъ да заповѣдате всички у